

[Brusvang.]

ringsproblemerne og kreditproblemerne. For her er et punkt, hvor jeg er enig med den konservative ordfører: hvad vi kan lave af midlertidige løsninger af den art, der foreligger her, kan være ganske godt, men på lang sigt er der kun én vej fremad: vi må producere os ud af problemerne.

Gert Petersen (SF):

Det forlig, der er indgået, og som vi nu ganske naturligt drøfter i forbindelse med anden behandling af forslaget om den omkostningsdæmpende ydelse — den såkaldt omkostningsdæmpende ydelse — til erhvervslivet, forekommer mig særdeles væk-lende og usikkert i konturerne. Jeg skal komme tilbage til de problemer senere.

Jeg synes, der knytter sig en lang række problemer til forliget i dets helhed, som det egentlig kunne være meget rart at få opkla-ret; jeg har ikke større håb til, at det lyk-kes, men det kunne være meget rart at få det opklaret, også når man drøfter den me-get væsentlige del af forliget, som vedrører denne ydelse til erhvervslivet. Der er da også andre ordførere — ikke mindst den sid-ste, der repræsenterede et af forligspartierne — som var meget inde på de store fortjene-ster, som forligets andre dele rummede, og derfor er det vel rimeligt, at vi andre også går ind på de mangler, som forligets andre dele rummer.

En anden ejendommelighed ved dette for-lig, bortset fra alle de løse ender, som det indeholder, er den måde, det er blevet til på. Det er åbenbart blevet forhandlet meget intenst og langvarigt mellem to partier, og derefter er det — og selv om hr. Brusvang prøver på at tale sig fra det, tror jeg ikke, det vil lykkes for ham — tiltrådt med en slags blankocheck af ét parti og med et væl-digt bulder, men uden noget som helst resul-tat ud over lidt flytning af nogle tal, af et andet parti.

Det er en ganske ejendommelig situation. Det må naturligvis først og fremmest være en sag mellem disse 4 partier, hvordan de forhandler indbyrdes, hvor meget de stoler på hinanden, og det er rørende at konstatere centrum-demokraternes tillid til det parti, som deres stifter og grundlægger for kun et par måneder siden meldte sig ud af, samti-

dig med at han lod mange vrede ord følge udmeldelsen, adresseret til sit gamle parti.

Det er altså rørende at konstatere den nye tillid, som er opstået hos hr. Erhard Jakobsen eller i hr. Erhard Jakobsens parti, men det er som sagt til syvende og sidst en sag mellem disse partier indbyrdes. Vi andre — og det gælder jo befolkningen som helhed — står så udenfor og ser undrende til, hvad det egentlig er, der foregår.

Det er også karakteristisk, det skal være den tredje og sidste ting, jeg siger om selve forliget, at der ikke er sket den bebudede ændring — jeg sætter ændring i gåseøjne, fordi jeg ikke mener, situationen var som beskrevet af statsministeren tidligere — den bebudede ændring, at nu var det så sandelig i folketinget og folketingets udvalg, tingene skulle foregå. De er jo foregået ved tosidede forhandlinger uden for udvalget. Senere blev disse forhandlinger til firsidede, og udvalget — det politisk-økonomiske udvalg — har så kunnet tage til efterretning, hvad de forhandlende partier var blevet enige om.

Jeg mindes ikke nogen situation, hvor socialistisk folkeparti har haft indflydelse på udviklingen, og hvor der blev forhandlet mellem socialdemokratiet og socialistisk fol-keparti, ikke nogen situation, hvor udvalget i den grad er blevet holdt uden for det fakti-ske arbejde og de faktiske afgørelser, som det har været tilfældet her under denne for-handlingsrunde.

Så vil jeg sige et par ord om forligets soci-ale aspekter og derefter om dets økonomiske perspektiver.

Først om de sociale aspekter: som der står i forliget, vil udbetalingen af den særlige ydelse i finansåret 1974-75 belaste de offent-lige budgetter med 1,9 mia kr. Altså, den ydelse til arbejdsgiverne, som vi netop drøf-ter nu, vil belaste de offentlige budgetter med næsten 2 mia kr. Hvem finansierer de offentlige budgetter? De opstår jo ikke, må vi desværre erkende, ud af den blå luft. Nogen skal betale til dem, det er skattey-derne, og for tre fjerdedele vedkommende er skatteyderne lønmodtagere. Det vil sige, at det stort set er lønmodtagerne, som nu via de offentlige budgetter skal overføre næsten 2 mia kr. til erhvervslivet.

Lad så dele af erhvervslivet protestere, formodentlig fordi de er så kloge, at de kan